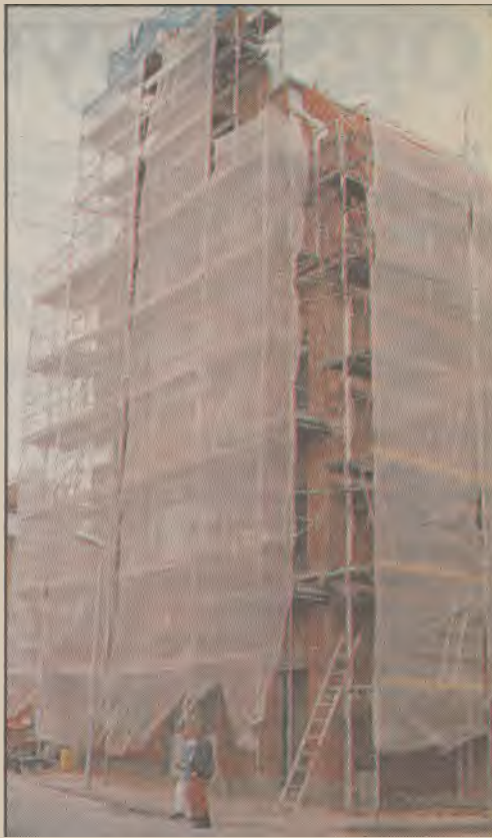

Store 70'er vinduer dominerede facaden, og man overså let de kønne detaljer, som ejendommen er født med.

Håndværkerne i gang med det store arbejde at renovere murværket. Revner repareres, dårlige sten skiftes, murene afrenses og omfuges.

Til ære og værdighed

Sølvgade 1 har fået sin oprindelige facade tilbage

Tekst: Lone Bering
Fotos: Martin Ravn og Poul Klavsén

Kører man ad

Bredgade mod øst, dukker den pludselig op, den høje bygning på hjørnet af Strandgade og Sølvgade i Horsens. Den står knejsende og skuer ud over nabotagene. Sølvgade 1, tegnet af navnkundige Norn, står i dag omtrent som den stod i 1914, da den stod nyopført ved murermeister N.O. Christensens hånd.

Men for et halvt års tid siden var der ingen stolte træk at se. Stueetagen var i den ene side skæmmet af træværk, der skulle skjule et tidligere butiksvindue. Og det var endda vand ved siden af facaden, som den tog sig ud, da her for nogle år siden var kiosk. Da var hele stueetagen plastret til af kulørte reklameskilte. Vinduerne var 70'ernes store glug-huller, som ikke lignede vinduer, men snarere huller i en bygning, som så ud til at have set sine bedste dage. Forfaldet ulmede under overfladen.

Men så gik de fire ejere af ejendommen sammen og blev enige om, at nu kunne det være nok. Den gamle bygning skulle komme til ære og værdighed igen. Katalysatoren til det skridt var ikke mindst støtte på 75.000 kr. fra Horsens Bygningsforbedringsfond, som i nogle kvarterer har ydet støtte til renovering af facaderne på bevaringsværdige bygninger.

- Det var helt sikkert midlerne fra fonden, som

Judith Nørgaard har boet i Sølvgade 1 i 14 år - og nu kan hun ikke forestille sig at flytte fra den smukt renoverede ejendom.

Fik det hele i gang. Men vi har da ikke været blinde. Vi har alle kunnet se, at bygningen trængte til istandsættelse, og at der skulle noget ekstraordinært til. Hver gang, jeg så på bygningen, ærgrede jeg mig. For under det kedelige udseende kunne vi ane, at bygningen har været rigtig smuk en gang, siger Judith Nørgaard, 60 år - en af de fire ejere, som bekostede renoveringen. Hun har boet i ejendommen i 14 år.

- Da først håndværkerne gik i gang, begyndte der et dukke detaljer frem på bygningen. Ikke sådan at forstå, at de har været skjult, men vi havde bare ikke lagt mærke til dem før, siger Judith Nørgaard.

- Men de måneder, renoveringen har stået på, har været forfærdelige. Det har lignet en slagmark ude som inde.

I dag synes hun, at det har været alt besværet værd.

- Nu nyder jeg synet, hver gang jeg spadserer med hunden. Det er næ-

sten ikke til at forstå, at det er den samme bygning

Arkitekt på

- Vi havde oprindeligt troet, at vi selv kunne klare planlægningen og styringen af renoveringen. Men på et tidspunkt indså vi, at det nok var nødvendigt at hyre en arkitekt til at samle trådene.

Det blev Kurt Ankjær, tegnestuen De jyske arkitekter i Torsted. Han fortæller, at den væsentligste post på det samlede budget på ca. 750.000 kr. er reparation af murværket og udskiftning af vinduerne samt leje af stillads.

- Vi måtte udskifte flere mursten, end vi på forhånd havde regnet med. Hvor dårligt det stod til, kunne vi ikke se nedefra. Det fik vi først overblik over, da vi kom op. Udskiftningen var på mere end 100 pct. mere end det, vi havde regnet med, siger Kurt Ankjær.

Det betød så, at bygherrerne valgte at gå på kompromis med vinduerne. De valgte at droppe flagvinduerne, som ejendommen oprindelig var født med, og i stedet isætte nogle med lidt færre sprosser - men stadig kønne og klædelige.

Ejendommen rummede oprindeligt to butiksljemål, men de store butiksvinduer i stueetagen blev nu muret op og fik vinduer i samme størrelse som i lejlighederne. Murværket, som nogle steder var helt sort, blev afrenset og omfuges, revner repareret, taget repareret, tagrender og nedløbsrør blev skiftet. Altanererne var et kapitel for sig. Bundstykkerne blev skiftet, rækværket sandblæst og malet op igen. De små messingkugler som afslutning på gelænderet blev genskabt, ligesom det var tilfældet med zinkkuglerne på gavlene. Detaljer med stor virkning.

- Det er sådan noget, som er prikken og i'et. Og i dag tør jeg godt sige, at Sølvgade 1 fremtræder som en 95 pct. ærlig bygning, siger Kurt Ankjær.

Indgangspartiet og porten fra Strandgade til gården mangler at blive renoveret. Men det sker snart. Under afrensningen af malingen håber Kurt Ankjær at nå ned til den oprindelige farve, så man eventuelt kan male dør og port i den nuance.

Ændret sig

Istandsættelsen har gjort, at Judith Nørgaard ikke kunne forestille sig at bo et andet sted:

- Jeg har altid været glad for at bo her i kvarteret. Og når så huset er blevet så smukt, flytter jeg ikke frivilligt herfra.

Hun har prøvet at bo i både villa og i moderne almenbygget boligbyggeri. Men det tiltalte hende ikke rigtigt. Et villakvarter er kedeligt, der er intet miljø, og man er meget afhængig af haven, siger hun.

- Jeg kan godt lide at bo nær centrum. Her er ikke langt til forretninger eller biblioteket, Lunden og havnen, hvor jeg holder meget af at færdes. Og så er her miljø, venlige naboer, som man hilser på og taler med.

Men kvarteret har ændret sig i de 14 år, som Judith Nørgaard har boet der - til det bedre:

- Da jeg flyttede ind her, var kvarteret bestemt ikke attraktivt. Folk rynkede på næsen, når jeg fortalte, hvor jeg boede. Nu er lejlighederne og husene efterspurgt. Her bor mange unge, og de er vældig interesseret i at sætte deres huse og lejligheder i stand. Og det pynter på helheden. Desuden er her bygget en del nyt, som falder pænt ind i husrækken.

At kvarteret er blevet at-

traktivt, kan Judith Nørgaard læse på opgørelsen over ejendomsskatter. Vurderingen steg pludselig til det tredobbelte.

- Det er dyrt at have en gammel ejendom. Den skal holdes ved lige hele tiden. Og forsømmer man det, kommer den hurtigt til at forfalde. Var bygningen blevet vedligeholdt løbende, tror jeg heller ikke, det havde været nødvendigt med den store omgang, som vi måtte gribe til.

Nu går Judith Nørgaard snart i gang med at tapetserer i lejligheden. Renoveringen har afsmittende virkning, siger hun.

- Og så håber jeg, at vi kan finde ud af at få gjort noget ved gården bagved. Men nu må vi se - der er jo altid det med pengene.